

שהן בהמות המזיקות רק בשן ורגל, ולא בקרן. ושן ורגל הם דברים שהבהמה מועדת להם מתחילה, ובכל זאת אומרת המשנה שדי להן בשמייה על ידי נעילה בדלת שיכולה לעמוד ברוח מצויה בלבד, שהיא שמייה פחותה.

הרי שמשנתנו סוברת שמועד די לו בשמייה פחותה בלבד, מי הוא התנאי שסובר כן?

רבי יהודה היא!

דתנן בסוף פרק רבייעי: **קשו ר' בעליו את שורם במוטירה, בחבל, או געעל לפניו ברואי, בדלת שיכולה לעמוד ברוח מצויה, דהינו שמייה פחותה, יצא השור והזיק,** אחד תם ואחד מועה, בין שהשור היה תם בין שהיה מועה, חייב הבעלים בגיןו, דברי רבי מאיר, הסובר שלא די בשמייה פחותה אלא הבעלים צריכים לשומרו שמייה מעוללה [דהינו], לקושרו בשלשת של ברזל, או לנועל לפניו בדלת העומדת אף ברוח שאינה מצויה].

רבי יהודה אומר: אם היה השור תם, הרי

ממנו שיאחזנה בזונבה. אלא ודאי, כל אימת שנפללה, פטור.

והמאייר כתוב לחילק, שאם אין הבעלים הולכים עמה הרי זו פשעה לגבי יהודה, שהרי היא עלולה לירד כדרכها. אבל אם הבעלים הלוכו עמה, לא היו להם להעלות על לבם שתרד לשם, אלא שתלך על פי הנגתו.

6. כתוב הים של שלמה [א] כי לאו דוקא ברוח קאמר, אלא כל שעומד בשמייה בינוונית הרוי שמייה שאינה מעוללה. וזהו הכלל, כל דבר ששסכמה הוא ברוח מצויה, וכל מה שלא יבא לידי

אבל, אם אכלה פירות גמוריים, שהתבשלו כל צרכם, משלםת פירות גמורים את כל מלא הנזק.

דהינו, אם אכלה פאה, משלםת פאה. ואם אכלה פאתיהם, משלםת פאתיהם.

גמרא:

תנו רבנן: **אייזחו בראיוי זאייזחו שלא בראיוי**, האמורים במשנתנו, שם נעל בפני החאן הכראי הוא פטור, ואם נעל שלא הכראי הוא חייב?

דלת שיכולה לעמוד ברוח מצויה — זהו בראיוי.⁽⁶⁾

ושאיינה יboleה לעמוד ברוח מצויה — זהו שלא בראיוי.

אמר רבי מנី בר פתיש: **מאן, מי הוא התנאי** שבמשנתנו, הסובר שמשנתנו העוסקת בחיבור של "מועד", סוברת דגני ליה בשמייה פחותה? שהרי משנתנו מדברת ב"חאן",

וגם בסיפא, שירדה והזיקה, מדובר שלאו דוקא ירדה ממש, אלא מאחר שיכולה לירד הרוי הבעלים חיבים גם שנפללה, משום מחילתו בפשעה וסופה באונס. ו"ירדה" שנקט התנאי, הוא משומש שכך הוא דרכה, לדורת מקום שיכולה לירד. תוס' ד"ה נפללה [לקמן נז ב].

והרש"א הביא, שהראב"ד חולק על התוס', וסובר שדורק אם ירדה ממש חייב. אבל אם ורק יכולת לירד, ונפללה, פטור. ולא הוי מחילתו בפשעה בכך שנתן לה לכלת במקומו שיכולה לירד, כי האם יתכן לומר שאינו רשאי להעביר את בהמת צאנו בראשות הרבים, או שהוא נדרוש